

ди войната 100 лири стерлинги, то той ще трѣбва сега да ги заплати по курса отъ прѣди войната, напр. 25 30—всичко 2530 лв. а разликата отъ сегашни курсъ 100 по 310=31000—2530=28470 ще понесе държавата.

Ако сѣщия търговецъ едновременно съ дълга си 100 лири стерлинги има да взема отъ Парижъ 1000 франка останали отъ прѣди войната, държавата ще си прѣхване печалбата слѣдваща за него отъ разликата на курса за франковетѣ. При курса на франка 5—лв. той ще спечели 4000 лв. Тия 4000 лв. държавата ще си ги прихване и ще ги намали отъ поетото срѣщу неговия дългъ загуба: 28470—4000=24470. Слѣдователно държавата би трѣбвало да понася курсовата загуба само до размѣра, до какъвто частния длъжникъ не може да я намали съ своята курсова печалба отъ вземанието си срѣщу странство.

При прѣдположение че нашия търговецъ на 100 лири английски има да взема не 1000, а 10000 франка отъ Парижъ, неговата печалба ще се увеличи на 40000 лв. Тогава държавата не ще признае никаква загуба отъ поетия му дългъ защото тя ще прихване 28470 лв. и остатъка ще му брой като печалба.

Така щото принципа за обезщетение на длъжниците възприетъ държавата ще набавя срѣдствата за намаляване на тая тежестъ:

1) Отъ вземанията на бѣлг. поданици въ левове прѣобърнати по курса отъ прѣди войната.

2) Отъ облагането съ високъ данъкъ печалбата отъ курсовата разлика на бѣлгарскитѣ кредитори и

3) Съ прихващане на печалбата за тия длъжници които сѣ сѣщеврѣмено и кредитори срѣщу странство.

Тукъ е важно да се опрѣдѣлятъ какви вземания на нашитѣ търговци трѣбва да се прихващатъ за тѣхнитѣ дългове: Споредъ мене трѣбва да се прихващатъ печалбитѣ произходящи отъ

1) Вземанията подпадащи подъ договора за мира, въ чуждестрана валута.

2) Вземания въ чуждестрана валута, които не сѣ